

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνα) μυθιστορία
Ουέλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ῥονάλδος καὶ Μιζέττη,
διὰ Albert Delpit μετάφρ. Αἰκατερίνης Ζίρκου. (Συν). — Ἡ Λουμένη
Χινοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ. (Συν).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡραγίαις 6, τῶ ἰστωρικῶ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὕψους εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων

Ἰστατο ὄρθει γυνή τις μόνη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν φέρουσα λευκὴν περιβολήν. (Σελ. 317).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
μετάφρασις Χρηλάμπος Ἀννίνου
(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Εὐρισκόμην εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς πορείας μου, ἔνθα συναντῶνται τέσσαρες ὁδοί, ἦτοι ἡ τοῦ Χάμπστεδ, ἐξ ἧς ἐγὼ ἐπανηρχόμην, ἡ ἀγούσα εἰς Φίντσεϋ, ἡ βαίνουσα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ουέστενδ καὶ τέλος ἡ φέρουσα εἰς Λονδίον. Μηχανικῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην καὶ ἐβάδιζον βραδέως εἰς τὸ ἔρημον αὐτῆς μῆκος, ἀνὰ πλάττων, καθέσσαν ἐνθυμοῦμαι, παντοίας φαντασιώδεις

εἰκασίαις περὶ τοῦ εἶδους τῆς καλλονῆς τῶν δύο νεαρῶν δεσποινίδων τῆς Κώμ-βερλανδ, ὅτ' αἴφνης τὸ αἷμα ἐσταμάτησε παγῶσαν εἰς τὰς φλέβας μου, διότι ἠσθάνθην ἔξαφνα τὴν ἐλαφρὰν ἐπαφὴν χειρὸς τεθείσης ἐξόπισθεν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

Διὰ μιᾶς ἐστράφη, σφιγγὼν σπασμωδικῶς τὴν λαβὴν τῆς βακτηρίας μου. Εἰς τὸ μέσον τῆς εὐρείας καὶ φωτεινῆς ὁδοῦ, ὡς νὰ εἶχεν ἀναφυῆ ἐκ τῆς γῆς ἢ νὰ εἶχε πέσει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἴστατο ὄρθει γυνή τις μόνη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν φέρουσα λευκὴν περιβολήν. Ἡ μορφή της πρὸς ἐμὲ τεταμένη, ἐφαίνετο ἀ-

ποτεινοῦσά μοι ἐνδιαφέρουσαν ἐρώτησιν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐστρεφόμεν, ἡ χεὶρ της ἐξετείνετο πρὸς τὸ ἄνωθεν τοῦ Λονδίνου σκιερὸν νέφος.

Εἰς ἄκρον τεταραγμένος ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης καὶ παραδόξου ἐμφανίσεως, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ εἰς ἔρημον μέρος, δὲν ἠδυνήθην νὰ τῇ ἀποτεινῶ τὸν λόγον. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ ἐκεῖνη πρώτη.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Λονδίνου; ἠρώτησεν.

Τὴν παρατήρουν μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ μοι ἀπέτεινε τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν ἐρώτησιν. Ἦτο σχεδὸν μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καθόσον ἠδυνάμην νὰ διακρι-

νω ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, ἡ μορφή της ἦτο νεκρά, χωρὶς νὰ ἔχη ὅμως τὴν δρόσον τῆς νεότητος, τὰ χαρακτηριστικά της λεπτά, οἱ μεγάλοι σοβαροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέφραζον διὰ τοῦ ἀπλανοῦς βλέμματός των ἔκτακτον προσοχὴν· ἀμφίβολα κινήματα ἐτάρασσον ἀνεπαίσθητως τὰ χεῖλη της. Ἡ ἔξανθή κόμη της εἶχεν ἀόριστον χροιάν μεταξὺ τοῦ πυρροῦ καὶ τοῦ μέλανος. Εἰς τοὺς τρόπους της δὲν παρετηρεῖτο καμμία ταραχὴ, οὐδὲ ἀναισχυντία. Ἦτο ἡσυχος, συνεσταλμένη, ὀλίγον τι μελαγχολικὴ, κἀπως φιλύποτος. Δὲν ἐφέροτο ἀκριβῶς ὡς εὐγενὴς δέσποινα, ἀλλ' οὐδὲ ἀφ' ἑτέρου ὡς γυνὴ ἀνήκουσα εἰς κατωτέραν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξιν. Ἡ φωνὴ της, κατὰ τὴν βραχεῖαν φράσιν ἦν μοι ἀπέτεινε, μοι προξένησεν ἐντύπωσιν διὰ τὴν παράδοξον τοῦ τόνου αὐτῆς γαλήνην, ἐξεφράζετο δὲ μετ' ἀξιοσημειώτου ταχύτητος. Ἐκράτει διὰ τῆς χειρὸς μικρὸν σάκκον. Ἡ ἐνδυμασία της, ἀποτελούμενη ἐκ πύλου λευκοῦ, περιωμίου λευκοῦ καὶ ἐσθήτος λευκῆς, δὲν ἦτο ἐκ λίαν λεπτῶν καὶ πολυτίμων ὕφασμάτων, καθὰ ἠδυνήθηεν νὰ εἰκασῶ. Τὸ σῶμά της ἦτο λεπτοφυὲς καὶ τὸ ἀνάστημά της ὀλίγον τι ἀνώτερον τοῦ μετρίου. Ἡ συμπεριφορὰ της καὶ τὰ κινήματά της δὲν εἶχον τι τὸ ὑποπτον. Ταῦτα ἠδυνήθηεν νὰ διακρίνω ὑπὸ τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς ἀμφίβολον λάμψιν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος διατελῶν τῆς ταραχῆς, ἦν μοι ἐνεποίησεν ἡ ἀλλόκοτος ἐκείνη συνάντησις. Τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη, καὶ ἐκ ποίας συμπτώσεως εὐρίσκετο εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἦτο αἰνίγμα ἄλυτον δι' ἐμέ. Τὸ μόνον περὶ τοῦ ὁποίου ἦμην βέβαιος εἶνε, ὅτι καὶ ὁ χυδαιότατος τῶν ἀνθρώπων, δὲν θὰ ἠπατάτο ὡς πρὸς τὰ αἷτια τὰ παρακινουῦντα τὴν γυναῖκα ἐκείνην ν' ἀποταθῆ πρὸς αὐτόν, μολονότι ἡ ὥρα παρεῖχεν ὑποψίας καὶ ὁ τόπος ἦτο ἔρημος.

— Μὲ ἠκούσατε; ἐπανελάβε μετὰ τῆς αὐτῆς ἡρεμίας καὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τῆς ταχειᾶς ἐκφράσεως, ἀνευ δὲ τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους δυσαρεσκείας ἢ ἀνησυχίας. Σὰς παρεκάλεσα νὰ μοι εἴπητε, ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Λονδίνου.

— Μάλιστα, ἀπήντησα· αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος, ὅστις φέρει εἰς *Saint-Thomas Road* καὶ εἰς *Rhizert-Parc*. Συγχαρῆσατέ με, ἂν δὲν σὰς ἀπήντησα πρότερον. Ἐταραχθὴν κἀπως ἀπὸ τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνισίν σας εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἀκόμη, ἂν θέλετε, δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐξηγήσω...

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε βεβαίως καμμίαν κακὴν ὑποψίαν!... Δὲν ἐκκκοποίησα κενά... Μοι συνέβη τυχαῖον δυστύχημα... Εἶνε πολὺ λυπηρὸν, ὅτι εὐρίσκουμαι ἐδῶ εἰς τοιαύτην ὥραν... ὀλομόναχην... Ἀλλὰ διατὶ τάχα θὰ συνελαμβάνετε κακὴν περὶ ἐμοῦ ὑποψίαν;...

— Ὀμίλει μετὰ ζήσεως, μετὰ ταραχῆς ἀνεξηγήτου, ἀπεμακρύνετο δὲ ἀπ' ἐμοῦ λαλοῦσα. Προσεπάθησα παντὶ σθένει νὰ τὴν καθισουάσω.

— Μὴ νομίσητε, σὰς, παρακαλῶ, ὅτι

αἰσθάνομαι τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν. Ἐπιθυμῶ μάλιστα, νὰ σὰς φανῶ ὅσον δύναμαι χρήσιμος. Ἐξεπλάγην μόνον διὰ τὴν ἐμφάνισίν σας, διότι πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἀκριβῶς δὲν ἔβλεπον κανένα εἰς τὸν δρόμον.

— Στραφεῖσα τότε, μοι ἔδειξεν εἰς τὸ σημεῖον, ἐνθα συνηνοῦντο αἱ δύο ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Χάμπστεδ, μέρος τι ὅπου ὁ φράκτης ἦτο δικηκομμένος.

— Σὰς ἠκούσα ἐρχόμενον, μοι εἶπε, καὶ ἐκρύβην ἐκεῖ, διὰ νὰ ἴδω πρότερον τί εἶδους ἄνθρωπος εἴσθε, πρὶν σὰς ὀμιλήσω. Ἦμην ἀκόμη ἀμφίβολος καὶ ἀναποφάσιτος, καθ' ἣν στιγμὴν διέβητε, καὶ διὰ τοῦτο σὰς παρεκλόυθησα κατόπιν ἀψυφρητεῖ καὶ σὰς ἠγγισα τὴν χεῖρα.

Καὶ δικτὶ τάχα νὰ μὲ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ μοι ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ μὲ προσκαλέσῃ; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀρετὰ παράδοξον.

— Δύναμαι νὰ ἔχω πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην; μὲ ἠρώτησεν. Δὲν θὰ συλλάβετε κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, διότι μοι συνέβη δυστύχημα...

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν της τεθορυβημένη, μεταφέρουσα ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα τὸν σάκκον ὃν ἐκράτει, καὶ ἐκφέρουσα πικροὺς στεναγμούς.

Ἡ ἀπομόνωσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ στέρησις αὐτῆς ἀπὸ πάσης προστασίας μὲ συνεκίνησεν. Ἡ ἔμφυτος ὀρμὴ, ἡ ὠθυῶσά με νὰ τὴν συνδράμω, νὰ τὴν προστατεύσω, ὑπερενίκησε μετ' ὀλίγον τὰς ψυχρὰς συμβουλὰς τῆν φρονήσεως, ἃς ἐν παρομοίαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι πᾶς ἄλλος, μᾶλλον ἠλικιωμένος, πεπειραμένος καὶ ἔμφρων, ἤθελεν ἀκροασθῆ.

— Δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπὶ τῆς συνδρομῆς μου δι' ὀιονδήποτε σκοπὸν δίκαιον καὶ νόμιμον, τῆ εἶπον. Ἄν σὰς εἶνε ἀλγεινὴ ἢ ἐξήγησις περὶ τῆς παραδόξου θέσεως ἐν ἣ διατελεῖτε, ἃς μὴ ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτῆς. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, νὰ σὰς ζητήσω καμμίαν πληροφορίαν. Εἶπατέ μοι μόνον τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σὰς συνδράμω, καὶ ἂν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ θὰ τὸ πράξω.

— Εἴσθε ἀγαθώτατος καὶ εἶνε μέγα εὐτύχημα ὅτι σὰς συνήτησα.

Καὶ ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἐλαφρῶς· διὰ πρώτην φοράν ἀνεύρισκον εἰς τὴν φωνὴν της τοὺς γυναικειοὺς ἐκείνους τόνους, τοὺς συγκινουῦντας πᾶσαν καρδίαν. Ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, οὗς προσήλωνεν ἀτενῶς μετὰ προσοχῆς ἐπ' ἐμοῦ, δὲν ἔβλεπον δάκρυ.

— Εἶνε μόλις ἡ δευτέρᾳ φορά, καθ' ἣν μεταβαίνω εἰς Λονδίνον, ἐξηκολούθησα, ταχύτερον βαθμηδὸν λαλοῦσα αὐτὸ τὸ μέρος τῆς πόλεως μοι εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστον. Δύναμαι νὰ εὐρῶ ἄρα γε ἐν ὄχημα, μίαν ἀμαξάν οἰκιδήποτε; Μήπως εἶνε ἀργὰ τώρα; δὲν εἰζεύρω. Ἄν ἠμπορῆτε σεῖς, νὰ μὲ ὀδηγήσητε νὰ εὐρῶ κανέν ὄχημα! Ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θ' ἀναμιχθῆτε καθόλου εἰς τὰς ὑποθέσεις μου καὶ ὅτι θὰ ἠμπορῶ νὰ σὰς ἀφήσω ὅτε

καὶ ὅπου θέλω. Ἐχω μίαν φίλην εἰς Λονδίνον, ἡ ὁποία θὰ εὐχαριστηθῆ ἂν μὲ ἴδῃ, θέλω νὰ τὴν εὐρῶ αὐτὸ ἐπιθυμῶ. Μοῦ δίδετε αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν;

Καὶ παρετήρει ἀνησύχως λαλοῦσα τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, ὅπερ διήνυσεν, καὶ τὸ ἄλλο ὅπερ ἔμελλε νὰ διανύσῃ· καὶ ὁ σάκκος της μετεβιβάζετο ἀδιακόπως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα, ἐπανελάμβανε δὲ τὰς λέξεις: Μοῦ δίδετε αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ μὲ προσέβλεπεν ἀτενῶς μετὰ φόβου καὶ ἱκεσίας, μετὰ ταραχῆς ἐμποιοῦσης μοι στενοχωρίαν.

Τί ποιητέον; Ἐνώπιόν μου ἴστατο γυνὴ ἀγνωστος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διακρισίν μου· ἡ γυνὴ αὕτη ἐστρεφεῖτο πόρων καὶ προστασίας. Καμμία οἰκία δὲν εὐρίσκετο εἰς τὰ πέριξ, κανεὶς διαβάτης διὰ νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ συμβουλήν. Ἐξ ἄλλου κανέν ἀπολύτως δικαίωμα ἐλέγγου ἐπ' αὐτῆς δὲν εὐρίσκον, καὶ ἐπὶ τῇ υποθέσει ὅτι ἠδύναμην νὰ ἐξασκήσω τὸ δικαίωμα τοῦτο. Τὰ κατόπιν ἐπελθόντα γεγονότα ἐπιρρίπτουσι τὴν σκιάν των καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου αὐτοῦ, ἐφ' οὗ χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας, καὶ μ' ἐδίδαξαν νὰ μὴ ἔχω ἀπόλυτον πεποιθήσιν εἰς τὸν ἐκυτόν μου. Ἐν τοσοῦτῳ, ἐπαναλαμβάνω, τί τὸ ποιητέον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει;

Δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ διδάξω τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας αὐτό, ἐν τούτοις ἰδοὺ τί ἐπραξά. Προσεπάθησα νὰ κερδήσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καιρὸν διὰ τινων ἐρωτήσεων.

— Εἴσθε βεβαία, εἶπον, ὅτι ἡ ἐν Λονδίνῳ διαμένουσα φίλη σας θὰ σὰς δεχθῆ κατὰ τοιαύτην ἀνοικίαν ὥραν;

— Πληρέστατα βεβαία. Εἶπέτε μοι μόνον ὅτι θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀφήσω ὅτε καὶ ὅπου μοῦ ἀρέσκει· εἶπέτε ὅτι δὲν θ' ἀναμιχθῆτε παρὰ τὴν θέλησίν μου εἰς ὅ, τι μ' ἐνδιαφέρει... Μοι τὸ ὑπόσχεσθε;

Καὶ διὰ τρίτην φοράν ἐπαναλαμβάνουσα τὴν φράσιν ταύτην, ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς ἐμέ καὶ ἐπέθηκεν αἴφνης τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους μου διὰ κινήματος ἡρέμου καὶ λαθραίου. Ἡ χεῖρ της ἦτο λεπτοφυὴς καὶ παγερά—ὡς ἠσθάνθη ἐφαπτόμενος αὐτῆς ὅτε ἠθέλησα νὰ τὴν ἀπομακρύνω—καὶ τοι ἡ νύξ ἦτο θερμότητη. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἦμην νέος· μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἡ χεῖρ ἡ τεθειμένη ἐπὶ τῆς καρδίας μου ἦτο χεῖρ γυναικίος.

— Τὸ ὑπόσχεσθε;

— Ναί.

Ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἀπλουστάτη· συνήθως κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐκφερομένη ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐκάστου ἀνθρώπου. Καὶ μόλα ταῦτα, Θεέ μου! τρέμω ἀκόμη, βλέπων αὐτὴν γεγραμμένην ἐνώπιόν μου...

Διηυθύνθημεν πρὸς τὸ Λονδίνον καὶ κατὰ τὴν ἡσυχον ἐκείνην ὥραν, τὴν πρώτην τῆς γεννωμένης ἡμέρας, ἐβαδίζομεν παραπλευρῶς ἐγὼ καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡς τὸ ὄνομα, τὸ παρελθόν, ὁ χαρακτήρ, τὰ σχέδια, αὐτὴ ἡ πλησίον μου χρουσία της ἦσαν δι' ἐμέ μυστήρια ἀνεξερεύνητα. Ἐνόμιζον ὅτι ὠνειρευόμην. Ἦμην ἄρα γε ἐγὼ τῶ ὄντι, ὁ Βάλτερ Χαρτράιτ; Ἡ

ὁδὸς ἦτο τῶ ὄντι αὐτὴ ἐκείνη, ἢ τόσον συγχυζομένη ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅπου καθ' ἐκάστην Κυριακὴν μεταβαίνουνσι καὶ περιφέρονται χάσκοντες οἱ ἐορτάζοντες ἄστοι; Ἦτο ἀληθές, ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας μόνον εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν εἰρημικὴν καὶ κοσμίαν ἀτμόσφαιραν τῆς μητρικῆς ἐπαύλειος; Λίαν ἐκθαμβος διὰ πάντα τὰ γενόμενα, κατεχόμενος ὑπὸ ἀορίστου αἰσθήματος ἐλέγχου συνειδότος, δὲν ἐτόλμων κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς ν' ἀποτεινῶ τὸν λόγον πρὸς τὴν παράδοξον συνοδοιπόρου μου. Αὐτὴ πρώτη διέκοψε τὴν αἰγὴν.

— Μίαν ἐρώτησιν θὰ σὰς ἀποτεινῶ, εἶπεν αἴφνης. Ἔχετε εἰς Λονδῖνον πολλὰς γνωριμίας;

— Ναί, ἀρκετάς.

— Γνωρίζετε πολλοὺς εὐγενεῖς; πολλοὺς φέροντας τίτλον;

Ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἐρώτησις προφανῶς ὑψηλορεύετο ὑπὸ ποιᾶς τινοῦ υποψίας· διὸ ἐδίστασα ἐπ' ὀλίγον, πρὶν ἀπαντήσω.

— Γνωρίζω μερικoὺς, ἀπήντησα μετὰ τινας στιγμὰς σιωπῆς.

— Πολλοὺς;.. ἐξηκολούθησε καὶ διέκοψε τὴν φράσιν ἐξετάζουσα τὴν μορφήν μου δι' ἀνεοῦς βλέμματος. Κατόπιν ἐπανέλαβεν:

— Πολλοὺς ἔχοντας τὸν βαθμὸν βαρωνέτου;

Σφύδρα ἐκπλαγείς, ἀντι ν' ἀπαντήσω. τὴν ἡρώτησα κ' ἐγὼ λέγων:

— Διατὶ μ' ἐρωτᾶτε περὶ τούτου;

— Διότι ἐλπίζω, πρὸς τὸ συμφέρον μου, ὅτι εἰς κάποιος βαρωνέτος, σὰς εἶνε ἄγνωστος.

— Δὲν μὲ λέγετε τὸ ὄνομά του;

— Δὲν δύναμαι... δὲν τολμῶ. Γίνομαι ἐκτός ἐαυτῆς, ὅταν τὸ προφέρω... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλάλει ὑψηλοφώνως, μὲ ἔκφρασιν ἀπειλῆς, σχεδὸν ἐγείρουσα πρὸς τ' ἄνω τὴν κεκλεισμένην χεῖρά της, καὶ κινουσα αὐτὴν βιαίως. Εὐθέως ὅμως ἐφάνη καταστείλασα τὴν ἐξαψὶν της καὶ μετὰ φωνῆς μᾶλλον πράξιαις, ταπεινῆς σχεδόν, μοι εἶπε:

— Ὄνομάσατέ μου ὅλους ὅσους γνωρίζετε.

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τόσον ἄσημκοντον περιέργειαν καὶ ὠνόμασα τρεῖς εὐγενεῖς γνωστοὺς μοι. Οἱ πρώτοι δύο ἦσαν οικογενειάρχαι, ὧν αἱ θυγατέρες ἦσαν μαθητρίαι μου, ὁ τρίτος ἦτο νέος τις ἀγάμος, ὅστις ἄλλοτε μὲ εἶχε παραλάβει ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ του, διὰ νὰ τῶ ἐκτελέσω τινὰ σχεδιογραφήματα.

— Α! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἀνακουφίσεως, δὲν τὸν γνωρίζετε... Καὶ σεῖς εἴσθε εὐγενεῖς; ἔχετε κανένα τίτλον;

— Ὅχι... εἶμαι πτωχὸς καθηγητῆς τῆς ἱστοριογραφίας.

Μόλις τὰ χεῖλη μου ἠρθρώσαν τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἴσως μετὰ τινοῦ πικρίας, ἔλαβεν ἐκείνη τὸν βραχιονά μου διὰ τινοῦ κινήσεως ἀποτόμου καὶ ἀπροσδοκῆτου ἐκ τῶν τόσον οικείων αὐτῆ.

— Δὲν εἶνε εὐγενής! δὲν φέρει κανένα τίτλον!... ἐπανέλαβεν. Δόξα σοι ὁ

Θεός... δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς αὐτόν!

Εἶχον κατορθῶσαι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν συνοδοιπόρου μου, νὰ συγκρατήσω τὴν περιεργίαν μου· ἀλλὰ τότε δὲν ἐκρατήθη πλεόν.

— Ὑποθέτω, ὅτι ἔχετε σοβαρὰς ἀφορμὰς παραπόνου κατὰ τινοῦ εὐγενεοῦς κυρίου, τῆ εἶπον. Ὑποθέτω, ὅτι αὐτὸς ὁ βαρωνέτος, τοῦ ὁποῦ ἀρνεῖσθε νὰ μοὶ ἀποκαλύψετε τὸ ὄνομα, θὰ σὰς ἠδίκησε μεγάλως. Μήπως αὐτὸς σὰς ἠνάγκασε νὰ εὐρισκῆσθε ἐδῶ τὴν νύκτα εἰς τοιαύτην ταραχὴν καὶ ἀπορίαν;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, μὴ μ' ἀναγκάζετε νὰ λαλήσω περὶ αὐτοῦ, ἀπήντησε. Δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰς κατάστασιν... Πολὺ σκληρῶς ἐφῆρθησαν πρὸς ἐμέ· πολλὴ σκληρὴς μὲ ἠπάτησαν. Θὰ μὲ καθυποχρεώσητε, ἐὰν λαβῆτε τὴν κλωσύνην νὰ περιπατήτε ὅλην τὴν ταχύτερον καὶ νὰ μὴ μοὶ ἀποτεινῆτε πλεόν τὸν λόγον. Ὅτι κυρίως ἐπιθυμῶ τῶρα εἶνε νὰ εἶμαι ἡσυχῆς... ἐὰν τούτο εἶνε δυνατόν.

Ἐσπεύσαμεν τὸ βῆμα καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τοῦλάχιστον οὔτε λέξιν ἀντηλλάξαμεν. Ἀφοῦ δὲ πᾶσα ἄλλη ἐρώτησις μοὶ ἀπηγορεύετο, ἐκ διαλειμμάτων ἐξήταζον τὴν μορφήν της διὰ λαθραίων βλεμμάτων. Δὲν εἶχεν ἀλλάξει ἔκφρασιν, τὰ χεῖλη της ἦσαν ἰσχυρῶς συνεσφιγμένα, τὸ μέτωπόν της διετήρει τὰς αὐτὰς κατηφεῖς ῥυτίδας, τὸ βλέμμα της, φλογερὸν ἄμα καὶ ἀόριστον, ἐξηκολούθει νὰ φέρηται ἀείποτε πρὸς τὰ ἔμπρός. Εἶχομεν φθάσει ἤδη εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ προαστείου, καὶ εὐρισκόμεθα ἐγγὺς τοῦ νέου Βασιλεῖου Ἀυκείου, ὅτε τὰ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς της ἐπραῦνθησαν κατὰ τι καὶ ἐπανέλαβεν αὐτὴ τὴν διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν.

— Κατοικεῖτε εἰς Λονδῖνον; μὲ ἠρώτησεν.

— Ναί, ἀπήντησα.

Ταυτοχρόνως ὅμως μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι πιθανὸς νὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν, νὰ καταφύγῃ εἰς ἐμέ ἐκ νέου χάριν προστασίας ἢ συμβουλῆς, ὥφειλον δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἐκ τῆς ἐνδεχομένης πλάνης, εἰδοποιῶν αὐτὴν ὅτι ἐμελλον μετ' ὀλίγον ν' ἀπουσιάσω. Διὸ προσέθηκα ἀμέσως:

— Αὔριον ὅμως ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ Λονδίνου διὰ τινα καιρὸν· μεταβαίνω εἰς τὰς ἐπαρχίας.

— Πού; ἠρώτησε, πρὸς βορρᾶν ἢ πρὸς μεσημβρίαν;

— Πρὸς βορρᾶν· εἰς Κώμπερλανδ.

— Εἰς Κώμπερλανδ! ἐπανέλαβε μετὰ τινοῦ τρυφερότητος... Ὡ! πῶς ἠθελον κ' ἐγὼ νὰ μεταβῶ ἐκεῖ!... διήλθον πολλὰ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μου ἔτη αὐτόθι.

Προσεπάθησα ἐκ νέου ν' ἀνεγείρω τὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς γυναίκος ἐκείνης πέπλον τοῦ μυστηρίου.

— Ἐγεννήθητε ἴσως ἐκεῖ εἰς τὴν ὠραιοὺς τῶν Διμωνῶν χώραν; ἠρώτησα.

— Ὅχι, ἀπήντησε· γενέθλιός μου τόπος εἶνε τὸ Χαμψίαρ· διήλθον ὅμως ἀρκετὸν καιρὸν εἰς ἐν τῶν Παρθεναγωγαίων

τῆς Κώμπερλανδ... Τὰς Λίμνες λέγετε;... καμμίαν λίμνην δὲν ἐνθυμούμαι. Τὸ χωρίον Λίμμεριτζ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω, τὸ Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Ἦτο ἡ σειρὰ μου νὰ ταραχθῶ καὶ νὰ σταματήσω. Καθ' ἢν στιγμὴν ἢ περιεργία μου ἦτο τὰ μέγιστα ἐξημμένη, ἢ τυχαία αὕτη ἀνάμνησις τοῦ μέρους, ἐνθα διέτριβεν ὁ κ. Φαίρλη, προφερομένη ὑπὸ τῶν χειλῶν τῆς παραδόξου συνοδοιπόρου μου, μὲ προσέβαλεν ὡς κτύπημα ῥοπαλοῦ.

— Μήπως ἤκουσες κανένα νὰ φωνάζῃ ὅπισθὲν μας; ἠρώτησε περιστρέφουσα τὸ βλέμμα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μόνον μὲ εἶδε σταματήσαντα.

— Ὅχι, ὄχι! μοὶ προῦξενησε μόνον ἐντύπωσιν τὸ ὄνομα τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ. Πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ ἀνέφερον ἐνώπιόν μου, συνομιλοῦντες ἀνθρωποὶ τινες ἐκ Κώμπερλανδ.

— Α! αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ δὲν ἦσαν βεβαίως οἱ ἰδικαί μου· ἡ κυρία Φαίρλη ἀπεβίωσεν, ὁ σύζυγός της ἀπεβίωσεν ἐπίσης, ἢ ἀνεψιά των πρὸ πολλοῦ ὑπανδρευθη καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀγνωστὸν τῶρα ποῖος κατοικεῖ εἰς Λίμμεριτζ, γνωρίζω μόνον ὅτι, ἂν ζῶσιν ἀκόμη τινὰ μέλη τῆς οικογενείας ἐκείνης, ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ αὐτῶν χάριν τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὴν κυρίαν Φαίρλη...

Καὶ ἐφάνετο ἔτοιμος νὰ εἴπῃ πλείονα, ἀλλ' ἐνῶ ὦμίλει, εἶχομεν φθάσει ἐμπροσθεν τοῦ δικυπλίου τοῦ κλείοντος τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Avenue-road. Ἡ χεὶρ της ἐσφιγγε περισσότερον τὸν βραχιονά καὶ ἔρριψε βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ τοῦ ἐνώπιόν μας ὀρθουμένου ἐκείνου φραγμαῦ.

— Μήπως μὰς ἐπιβλέπει ὁ πυλωρός; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ὁ πυλωρός περὶ πάντας ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ περὶ ἡμῶν. Οὐδεὶς εὐρίσκετο πέριξ, ὅτε διήλθομεν διὰ τῆς πύλης. Ἡ θέα τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν φωνῶν τοῦ φωτακτερίου ἐφάνη ταράττουσα αὐτὴν διὰ μιᾶς καὶ καθιστῶσα ἀνυπόμονον.

— Ἰδοὺ τὸ Λονδῖνον! εἶπε· διακρίνεις ἐδῶ τριγύρω κανὲν ὄχημα; Εἶμαι κουρασμένη... φοβοῦμαι... Ἐχω ἀνάγκην νὰ κλεισθῶ εἰς καμμίαν ἄμαξαν καὶ νὰ αἰσθανθῶ αὐτὴν νὰ μὲ σύρῃ...

Τῆ ἐξήγησα τότε ὅτι διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τῶν ἄμαξῶν εἶχομεν ἀκόμη ἀρκετὸν διάστημα νὰ διανύσωμεν, ἐκτὸς ἂν κατ' εὐτυχίαν ἠθέλων συνακτῆσθε καθ' ὄδον κενόν τι ὄχημα. Προσεπάθησα ἐκ νέου, λαλῶν περὶ Κώμπερλανδ, νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Εἶχε καταλάβει ἕξ ὀλοκλήρου τὸ πνεῦμά της ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κλεισθῆ ἑντὸς ἀμάξης καὶ νὰ αἰσθανθῆ ἑαυτὴν στρομέην. Περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου ἐσκέπτετο καὶ περὶ αὐτοῦ ὦμίλει.

Μόλις εἶχομεν διανύσει τὸ ἐν τρίτον τῆς λεωφόρου, ὅτε εἶδον δίτροχον ἄμαξιον σταματήσαν πρὸ τῆς θύρας οἰκίας, ὀλίγον ἄφ' ἡμῶν ἀφεστῶσας.

Κύριός τις κατήλθεν ἐκ τοῦ ἀμαξίου καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατοικίαν του διὰ

τῆς θύρας τοῦ κήπου. Προσεκάλεσα τὸν ἠνίοχον καθ' ἣν στιγμὴν ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς ἐδρας του. Ἡ ἀνυπομονησία τῆς συνοδοιπόρου μου ἦτο τοιαύτη, ὥστε μὲ ἠνάγκασε νὰ διασχίσωμεν τὴν ὁδὸν τρέχοντες σχεδὸν ἕως νὰ πλησιάσωμεν.

— Εἶνε πολὺ ἀργὰ... μοὶ εἶπεν. Ἐπείγομαι διότι εἶνε ἀργὰ.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς πάρω, κύριε, ἀπῆντήσεν ὁ ἀμαξηλάτης, μετ' εὐγενείας καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζόμεθα ν' ἀνέλθωμεν, ἐκτὸς ἐὰν μεταβαίνειτε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ *Τοττερχαρμκούρτ!* Τὸ ἄλογό μου εἶνε πολὺ κουρασμένο, ἕως τὸν σταυλὸν του μόνον ἠμπορεῖ νὰ πάγῃ.

— Ἐξάϊρετα! ἐξάϊρετα!... αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ... Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ ὑπάγω... πρὸς ἐκεῖνο!...

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἡ ἀγνωστος μετὰ φωνῆς διακεκομμένης ἐκ τῆς συγκινησεως, παραμερίζουσα με διὰ ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου.

Πρὶν τὴν ἀφήσω ν' ἀνέλθῃ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἄλλως τε μὲς εἶχεν ἀπαντήσῃ λίαν εὐγενῶς, ἦτο ἐντελῶς νήφων. Ἀφοῦ δὲ τὴν εἶδον ἀνεληθῶσαν καὶ καθήσασαν, τὴν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσω καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσω ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ.

— Ὅχι, ὄχι, μοὶ εἶπε κάπως ἀποτόμως. Εἶμαι πληρέστατα ἀσφαλῆς καὶ εὐτυχῆς τώρα. Ἄν εἴσθε ἔντιμος ἀνὴρ, ἐνθυμήθητε τὴν ὑπόσχεσιν σας· εἶπατε μόνον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ μὴ σταθῇ, εἰμὴ ὅταν τὸν διατάξω... Καὶ τώρα σας εὐχαριστῶ!... Ὡ, σας εὐχαριστῶ μυριάκις.

Ἡ χεὶρ μου ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ ἀμαξίου· τὴν ἤρπασε, τὴν ἠσπίασθη, καὶ τὴν ἀπώθησε πάλιν βιαίως. Τὸ ἀμαξίον ταύτοχρόνως ἐκινήθη καὶ ἀπῆλθε, ταχέως. Ὄρμησα κατόπιν του, μὲ πρόθεσιν νὰ τὸ σταματήσω, ἀγνοῶν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος διατί. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐδίστασα νὰ ἐκφοβίσω ἢ νὰ δυσχεραίσω τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Τέλος ἀπεφάσισα νὰ κράξω, ἀλλ' ὄχι μὲ φωνὴν τόσον ἰσχυράν, ὥστε ν' ἀκούσῃ ὁ ἀμαξηλάτης... Ὁ κρότος τῶν τροχῶν καθίστατο βαθμηδὸν ἀσθενῆς ἐκ τῆς ἀποστάσεως. Τὸ ἀμαξίον ἐγένετο ἀφαντὸν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἡ Λευκοφόρος εἶχεν ἀπέλθει...

Δέκα λεπτά καὶ πλέον ἴσως παρήλθον. Εὐρισκόμεν εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ὁδοῦ σημείον, ὅτε μὲν μηχανικῶς προχωρῶν βήματά τινά, ὅτε δὲ σταματῶν ἀναιτίως. Πρὸς στιγμὴν μοὶ ἐπῆρχετο ἐνίοτε ἡ ἀμφισβολία, ἀν τὰ συμβάντα τῆς ἀλλοκότου περιπετείας μου ἦσαν πραγματικά. Ἐνίοτε πάλιν μοὶ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα, ὅτι ἤμην ἀξιοκατάκριτος καὶ ἠλεγχὸν τὸν ἐκυτὸν μου, χωρὶς νὰ εἰξεύρω διατί. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι διέπραξα σφάλμα, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρα εἰς τί ἀκριβῶς ἔπταισα. Ἡγνούον ἐπίσης τοῦ μετέβαινον καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξω. Δὲν εἶχον ἀκριβῆ συνείδησιν περὶ οὐδενός, εἰμὴ περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἰδέαι μου ἦσαν τετραγαμέναι, ὅτε αἴφνης συνῆλθον, ἢ κάλιον νὰ εἶπω, ἀφυπνίσθη ὑπὸ φωνῆς ἠχρησάσης ὀπισθέν μου.

Εὐρισκόμεν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, ἥτις δὲν ἐφωτίζετο ὑπὸ τῆς σελήνης· καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρων τινῶν προεκτεινόμενων ἀνωθεν τοῦ τοίχου ἐνός κήπου, ὅτε ἐσταμάτησα διὰ νὰ ἴδω τί συνέβαινεν.

Ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς ὁδοῦ προὐχῶρι ἀστυνομικός τις κλητῆρ, εὐκρινῶς φαινόμενος ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, χωρὶς νὰ σπεύδῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ *Ῥήτζετ-Πάρκ.*

— Ἀμαξία τις ἀνοικτὴ διήλθε πρὸ ἐμοῦ.

Ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκοντο δύο ἄνδρες.

— Ἀς σταματήσωμεν! ἀνέκραξεν εἰς αὐτῶν. Ἴδου εἰς κλητῆρ ἄς τὸν ἐρωτήσωμεν.

Ὁ ἵππος ἐσταμάτησε διὰ μίας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ σημείου, ὅπου εὐρισκόμεν.

— Κλητῆρ! ἀνέκραξεν ὁ καὶ πρότερον ὀμιλήσας. Μὴ εἶδες νὰ διέλθῃ ἐδῶθεν πρὸ ὀλίγου μία γυνὴ;

— Τί εἶδους γυνή, κύριε;

— Μία γυνὴ φέρουσα φόρεμα πράσινον βαθύ...

— Ὅχι, ὄχι! εἶπε διακόπτων τὸν σύντροφόν του ὁ ἕτερος τῶν ἐφ' ἀμάξης. Τὰ φορέματα μὲ τὰ ὅποια τὴν ἐφωδιάσαμεν, εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Πρέπει ν' ἀνεχώρησε μ' ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔφερε ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ κατάστημά μας. Λευκὸν φόρεμα ἔφερε, κλητῆρ!... μία γυνὴ λευκοφόρος!...

— Δὲν τὴν εἶδα, κύριε.

— Ἐὰν σεῖς ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν συναδέλφων σας τὴν συναντήσῃ νὰ τὴν συλλάβητε, καὶ ὑπὸ ἀσφαλῆ συνοδίαν νὰ τὴν ὀδηγήσῃτε εἰς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου σας δίδω τώρα τὴν διεύθυνσιν. Ἐγὼ θὰ πληρώσω τὰ ἔξοδα, πρὸς δὲ καὶ γενναίαν ἀμοιβήν.

Ὁ κλητῆρ παρετήρησε τὸ ἐγχειρισθὲν εἰς αὐτὸν μικρὸν δελτίον.

— Ἀλλά, κύριε, ἐπανέλαβεν, ἐν τίνι δικαιοματί θὰ τὴν συλλάβωμεν; τί ἔγκλημα διέπραξεν;

— Τί ἔγκλημα; Ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ φρενοκομείου μου!.. Μὴ τὸ λησμονήσητε... μία γυνὴ λευκοφόρος. Ἀς ἀναχωρήσωμεν τώρα!...

Ε'

« Ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ φρενοκομείου μου!... »

Δὲν θὰ ἔλεγον ἐντελῶς τὴν ἀλήθειαν, διατεινόμενος ὅτι αἱ φρενικαὶ αὐταὶ λέξεις ἐπέχουν φῶς αἰφνίδιον εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἐμπνεύουσαί μοι ἀπροσδόκητον ἀποκάλυψιν. Τινὲς τῶν παραδόξων ἐρωτήσεων, ἄς μοὶ ἀπέτεινεν ἡ Λευκοφόρος, ἀφοῦ μοὶ ἀπέσπασε τὴν ἀλλοκότον ὑπόσχεσιν, τοῦ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πράξῃ ἐλευθέρως κατὰ βούλησιν, μὲ ἐνέβαλεν εἰς ὑποψίαν, ὅτι αἱ φρένες τῆς ἴσως διετέλουν ἐν ταραχῇ ἢ ὅτι τρόμος τις πρόσφατος εἶχε σαλευσῆ τὸ λογικόν τῆς. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς πλήρους παραφροσύνης, ἣν μοὶ ἀπεκάλυπεν ἡ λέξις φρενοκομείον δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου.

Οὐδὲν ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ τῇ συμπε-

ριφορᾷ τῆς ἐδικαιολόγει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρομοίαν εἰκασίαν, μάλιστα δὲ, καὶ μετὰ τὴν ἐξήγησιν ἣτις προέκυπτεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀγνώστου πρὸς τὸν κλητῆρα, δὲν τὴν εὐρίσκον ἐπὶ τοῦ παρόντος λίαν παραδεκτῆν.

Τί εἶχα πράξει ἐγὼ ἐν τοσούτῳ; Εἶχα συνδράμει εἰς τὴν δραπέτευσιν του ἐν θῦμα τοῦ μάλλον ἀποτροπαίου ἐν τῷ κόσμῳ περιορισμοῦ; ἢ ἀπεναντίας ἀφήσα ἀνοικτὴν τὴν ἀπέραντον πρωτεύουσαν εἰς πλάσμα ἀτυχῆς, ἐφ' οὗ ὤφειλον, ὡς πᾶς ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, νὰ ἐξασκήσω νόμιμον ἐπιτήρησιν ἐξ εὐσπλαχνίας πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους; Ὅτε ἡ ἐρώτησις αὕτη προέκυπτεν ἐνώπιόν μου, ἠσθάνθη βιαίως πιεζομένην τὴν καρδίαν μου καὶ μετενόουν διότι δὲν τὴν ἀπηύθυνα ἐνωρίτερον πρὸς τὸν ἐκυτὸν μου.

Ἡ ταραχὴ τοῦ πνεύματός μου δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σκεφθῶ περὶ ὕπνου, ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὸ μικρὸν μου οἴκημα. Ὀλίγαι μοὶ ἀπέμεινον ὥραι μέχρις ἐκείνης, καθ' ἣν ἔμελλον ν' ἀναχωρήσω εἰς Κωμβερλανδ. Ἐκάθησα λοιπὸν πρὸ τῆς τραπέζης μου, ἀποπειραθὲς νὰ ἰχνογραφῶς κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ν' ἀναγνώσω ἄλλ' ἢ Λευκοφόρος παρενετίθετο αδιαλείπτως μεταξὺ τῆς μουλυθίδος καὶ τοῦ χαρτοῦ, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ βιβλίου. Μήπως συνέβη δυστύχημά τι εἰς τὸ ἀτυχῆς ἐκεῖνο καὶ ἐγκυκταλειμμένον πλάσμα; Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτός μου λογισμὸς, ὃν ἀπέκρουσα μετὰ σπουδῆς ἐγωϊστικῆς. Κατόπιν αὐτοῦ ἐπῆλθον ἄλλοι ἦττον θλιβεροὶ, εἰς οὓς ἀφῆθη ἔρμαιον. Πῶς διέταξε τὸ ἀμαξίον νὰ σταθῇ; Τί ἀπέγεινεν; Οἱ δύο ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἄνθρωποι τὴν ἔφθασαν ἄρα καὶ τὴν συνέλαβον; ἢ ἦτο ἀκόμη ἐλευθέρως καὶ πλανωμένη κατὰ βούλησιν; Καὶ ἀφοῦ ἐγὼ καὶ αὕτη ἐθαίνομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπὶ ὁδῶν λίαν διεστρωσῶν, εἰς ποῖον ἄρα σημείον τοῦ μυστηριώδους μέλλοντος αἱ ὑπάρξεις μας θὰ συνητῶντο ἐκ νέου;

Ἐσθάνθη ἀνακούριση ἰδῶν ἐπιστάσαν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ κλείσω τὴν κατοικίαν μου καὶ νὰ παραιτήσω τὰς ἐν Λονδίῳ ὑποθέσεις μου, ν' ἀποχαιρέτισω τοὺς ἐν Λονδίῳ μαθητάς καὶ φίλους μου, διὰ νὰ μεταβῶ καὶ ἐπιδοθῶ εἰς νέας ἀσχολίας, εἰς νέον εἶδος βίου, καὶ αὐτὸς ὁ θόρυβος καὶ ἡ σύγχυσις ἢ ἐπικρατούσα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, τῶσον πληκτικὰ καὶ κοπιαστικὰ συνήθως, μὲ ἐνεψύχωσαν καὶ μὲ ὠφέλησαν.

Καθ' ἣς εἶχα λάβει ὀδηγίας, ὤφειλον νὰ πορευθῶ κατ' ἀρχὰς εἰς Καρλαίλ καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἀκολουθῶ τὴν πρὸς τὴν παρλίαν διακλάδιον. Ἀλλὰ διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ κεφάλαιον τῶν θλιβερῶν περιπετειῶν μου, ἢ ἀτυμάμαξά ἐπαθε βλάβην μεταξὺ Λαγκαστρίας καὶ Καρλαίλ. Ἡ ἐπελθούσα ἐκ τοῦ δυστυχήματος τούτου ἀργοπορία μ' ἔκκαμε νὰ μὴ προφθᾶσω τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἐφ' ἧς ἔμελλον νὰ ἐπιβιβασθῶ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, εἰς τὴν ὀρισμένην διακλάδιον. Ἐδέησε νὰ περιμείνω ὥρας τινάς, καὶ ὅτε κατόπιν ἐπιβιβάσθαις ἐπὶ ἐτέρας

διερχομένης αμαξοστοιχίας κατέβην εἰς τὸν σταθμὸν, εἰς οὐ ἐμελλον νὰ διευθυνθῶ εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ δεκάτη τῆς ἑσπέρας. Ἡ νύξ ἀφ' ἐτέρου ἦτο τόσον σκοτεινὴ, ὥστε μετὰ κόπου ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω τὸ ὄχημα, ὅπερ, ὁ κ. Φαίρλη εἶχε πέμψει νὰ μὲ παραλάβῃ ἐκ τοῦ σταθμοῦ.

Ὁ ἥνιοχος προφανῶς εἶχε στενοχωρηθῆ ἐκ τῆς τόσον βραδείας ἀφίξεώς μου. Τὸν εὔρον κατεχόμενον ὑπὸ τῆς εὐσεβάστου ἐκείνης ὀργῆς τῆς ὅλως ἰδιαζούσης εἰς τοὺς Ἄγγλους ὑπηρετάς. Ἐβάνομεν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ καὶ βραδύτητι ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἐν κακῇ καταστάσει καὶ τὸ παχὺ τῆς νυκτὸς σκότος καθίστα δύσκολον τὴν ταχύτεραν κίνησιν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχομεν καταλίπει τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, εἶχε παρῆλθει, κατὰ τὸ ὄρολόγιόν μου, μία καὶ ἡμίσεια ὥρα καὶ πλέον, ὅτε ἤκουσα ἐν ἀποστάσει τὸν κρότον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, καὶ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τρίζον τὰ ἀμμώδες ἔδαφος τῶν δεινροστοιχιῶν κήπου. Εἶχομεν διέλθει τότε διὰ μιᾶς πύλης διήλθομεν καὶ ὑπὸ ἐτέραν, πρὶν θῶσώμεν πρὸ τῆς οἰκίας. Μὲ ὑπεδέχθη σοβαρὸς τις θεράπων μὴ φέρων οἰκοστολήν, ὅστις μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχε κατακλιθῆ. Μὲ ὠδήγησεν εἰς εὐρὸ ἐστιατόριον, ὅπου τὸ δεῖπνόν μου, μελαγχολικῶς προητοιμασμένον, εὐρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον ἀπεράντου ἐξ ἀνακαρδίου τραπέζης, ἥτις ἕνεκα τῆς ἑλλείψεως παντὸς δαιτυμόνος μοὶ ἐφάνη τρόπον τινα εὐρεῖα ἔρημος.

Ἦμην ἀρκετὰ κεκοπιτικῶς καὶ καταβεβλημένος, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ φάγω ἢ νὰ πῖω κατὰ κόρον, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον ἐνώπιόν μου μεγαλόσωμον θεράποντα, ἐπίσημον τοὺς τρόπους, μετὰ τῆς προθυμίας τῆς ἀπαντωμένης πρὸς διακονίαν ἡμισείας τοῦλάχιστον δωδεκάδος συνδιαιτημόνων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἦσθάνομεν τὴν ἀνάγκην τῶν νὰ κατακλιθῶ. Ὁ θεράπων μὲ ὠδήγησεν εἰς δωμάσιον εὐπρεπῶς διασκευασμένον.

— Κύριε, μοὶ εἶπε, τὸ πρόγευμα θὰ εἶνε αὖριον κατὰ τὰς ἐνέας.

Μὲ διεβεβαίωσε κατόπιν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ προσεγγίσῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Τί θὰ ἰδῶ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὰ ὄνειρά μου; ἐσκεπτόμην σβύνων τὸ κηρίον μου, τὴν Λευκοφόρον; ... ἢ τοὺς ἀγνώστους μοὶ ἔτι κατοίκους τῆς ἐπαύλεως τῆς Κώμπερλανδ; Παράδοξον αἰσθησὶν μοὶ ἐνεποιεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ἐμελλον νὰ κοιμηθῶ ὡς οἰκογενειακὸς φίλος ὑπὸ φιλοῦσνον στέγγην οἰκίας, χωρὶς νὰ γνωρίζω κανένα, οὐδ' ἐξ ὄψεως ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἠνοιῖξα τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός μου, ἡ θάλασσα μοὶ ἐπεφάνη μειδιῶσα ὑπὸ τὸν λαμπρὸν τοῦ Αὔγουστου ἡλιον, μακρὰν δὲ τὰ ὄρη τῆς Σκωτίας κυανίζοντα εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ συγχεόμενα μὲ τὸ κυανοῦν στερέωμα.

Ἰπῆρξεν αὐτῇ εὐχάριστος ἐκπληξὶς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου, τοὺς συνειθίσαν-

τας εἰς τὰς στενὰς ἐκεῖνας τοπογραφίας τοῦ Λονδίνου, ἃς περιβάλλει πλαίσιον κεράμων καὶ κωνιάματος τοίχων. Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἰσπρόχρημα τὸ πρῶτον εἰς ἄλλον κόσμον λογισμῶν καὶ ἐντυπώσεων νέων. Ἐκ συναισθημάτων ἀορίστου τὸ παρελθὸν μοὶ ἐφάνετο ὡς ἐντελῶς περατωθέν, ἐντελῶς λησμονηθέν, χωρὶς μῶλα ταῦτα αἰ γνώσεις, ἃς εἶχον περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, νὰ διαφωτίζωνται ἐκ τούτου περισσώτερον. Γεγονότα καὶ ἐπεισόδια, μάλιστα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβάντα, ἐξηλείφοντο τῆς μνήμης μου, ὡς νὰ εἶχον παρῆλθει ἀπ' αὐτῶν ἔτη ὀλόκληρα.

Παραδείγματος χάριν, αἱ ἰδιόρρυθμοὶ διηγήσεις τοῦ Πέσκα, ἀγγέλλοντός μοι τίνι τρόπῳ κατῴρθωσε νὰ μοὶ ἀνεύρῃ τὴν νέαν μου θέσιν, ἡ ἑσπέρα τοῦ ἀποχαιρισμοῦ, ἢ διήλθον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς μου, καὶ αὐτῇ προσέτι ἡ μυστηριώδης περιπέτεια, ἡ συμβῆσά μοι κατὰ τὴν ἀπὸ Χάμπστεδ εἰς Λονδίνον πορείαν μου, ταῦτα πάντα μετεμορφούντο συνδεόμενα μετ' ἀναμνήσεων ἀναγομένων εἰς ἄλλην ἐποχὴν. Ἡ Λευκοφόρος ἦτο ἀκόμη παρούσα εἰς τὴν μνήμην μου, ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς δὲν ἦτο πλέον τόσον εὐκρινῆς.

Ὀλίγον τι πρὸ τῆς ἐνάτης κατῆλθον εἰς τὸ ἰσόγειον. Ὁ ἀξιοπρεπῆς θεράπων τῆς προτεραιίας μὲ συνήνητησε πλανώμενον εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ εἰς οἶκτον ἀξιέπαινον κινήσεις, μοὶ ἔδειξε τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου.

[Ἐπειτὰ συνέχισεν.]

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ Albert Delpit.

[Μετὰφρασίς Αἰκατερίνης Ζίραου].

[Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φηλοῦ].

Ὅταν ἐπήλθον ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὰ πρῶτα φύλλα ἔδειξαν τὰς πρασίνους αὐτῶν κορυφῆς, ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἐπανέλαβον τὰς φαιδράς αὐτῶν ἐκδρομάς. Τοὺς ἐγνωρίζον πανταχοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἦτο ἑορτὴ διὰ πάντας ἡ ἐπίσκεψίς των.

Οἱ βουκόλοι, οἱ χωρικοὶ, οἱ λαθρέμποροι διέκρινον αὐτοὺς μακρῶθεν. Ἐκεῖνον μὲν μετὰ τοῦ φαίου αὐτοῦ ἐπιχιτωνίου ἀνοικτοῦ περὶ τὸν λευκὸν καὶ νευρώδη τραχήλόν του, συνεσφιγμένον ἐν τῇ ὀσφύϊ διὰ κυανοῦ ζωστήρος, καὶ πίπτοντος ἐπὶ τῆς μελαινῆς περισκελίδος του, φέροντα τὸν ἱματισμὸν τοῦ τόπου, ἐκεινην δὲ ὠσαύτως ἐνδεδυμένην τὴν ἐγχώριον βραχεῖαν καὶ στενὴν ἐρυθρόχρουον ἐσθῆτα καὶ τὸ ἀχυρόχρουον λινσοῦν ἡμιχιτωνιον, ἐφ' ᾧ ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐκρεματοεῖς εἰς μακροὺς πλοκάμους.

Ἦρχοντο σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῖς ἀστυὸν ὑπεράνω τοῦ Νιβα, τοῦ ἀθύσου, ὡς τὸν ἀπεκαλοῦν καὶ τοῦτο διότι ἐκεῖ ἦσθάνοντο ἑαυτοὺς πλειότερον μόνους. Ὁ ἔρωσ αὐτῶν εἶχεν ἤδη χρονολογίαν.

— Ἐν ἔτος, εἶπεν ὁ Ῥονάλδος κατὰ τινα δειλὴν. Εἶμεθα ἐκεῖ, ὅπου ἤδη εὐρισκόμεθα. Ἰδὲ πόσον ἡ φύσις εἶνε ὄραια, οὐδαμῶς μετῆλλάξεν. Ἡθῆλσε νὰ δια-

μείνῃ ἡ αὐτῆ, ὡς ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ διαμείνωμεν πάντοτε οἱ αὐτοί.

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο ἐπὶ τῆς χλόης ἡ Μιζέττη εὐτυχῆς ἐμειδιά ἀνευ φόβου, ἀνευ συστολῆς. Διατί νὰ ἔχῃ τοιαύτην; Ἡ συστολὴ εἶνε πρόγνωσις τοῦ κακοῦ καὶ ἐκεῖνη ἠγνοεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς κακίας.

— Σ' ἀγαπῶ, ἔλεγεν ἐκεῖνος, διότι εἶσαι ὄραϊα, διότι εἶσαι ἀγαθὴ. Σ' ἀγαπῶ Ἰουλίαι!

— Σ' ἀγαπῶ, ἔλεγεν ἐκεῖνη, διότι εἶσαι ὄραϊος, διότι εἶσαι ἀγαθός, σ' ἀγαπῶ Ῥωμαίε!...

— Σ' ἀγαπῶ, ἐπανελάμβανε ὁ Ῥονάλδος, καὶ οὐδὲν θὰ δυνήθῃ ποτὲ νὰ μὲ χωρίσῃ σοῦ εἶσαι ὁ ἀναζωπυρῶν με ἥλιος. Ἄλλὰ προτιμῶ ἐν τῶν βλεμμάτων σου πασῶν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, διότι αἱ ἀκτίνες του εὐθύνονται πρὸς ἅπαντα τὸν κόσμον, ἐν ᾧ τὰ βλέμματά σου εὐθύνονται μόνον εἰς ἐμέ.

Ὁ Ῥονάλδος ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του εἰς τὰ ὄμματα τῆς μικρᾶς του φίλης, ἐν μακαριότητι διατελών. Ὁ ἥλιος βραδέως ἐκκλινεν ὀπισθεν τῆς τελευταίας σειρᾶς τῶν Πυρηναίων. Βαθεῖα χαύνωσις κατελάμβανε τὴν φύσιν, τὰ πτηνὰ κεκηκῶτα μάλιστα ἵπταντο ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἡ κορυφὴ τῶν δένδρων ἐκυρτοῦτο καὶ οἱ ἀγροῖ εἰσπνέοντες τὴν ἑσπερινὴν δρόσον ἐξετεινοῦντο ἐν θελκτικῇ ὄψει. Ἡδίστα δὲ ἀρώματα ἐξεχέοντο ἐκ τῶν πανταχοῦ διασπαρμένων ἀνθῶν καὶ τὰ ἀρώματα ταῦτα ἐμέθυσκον τὰ παιδία ἐκεῖνα, ἤδη ἐκ τῶν ἰδίων συγκινήσεων ἐν μέθῃ διατελοῦντα. Ὁ Ῥονάλδος πρῶτος ἐξῆλθε τῆς νάρκης, ἥτις τοὺς κατελάμβανε. Ἐγρονυπέτησεν ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ Μιζέττη πάντοτε ἀνακεκλιμένη, ἀφινε τὴν ὄχραν κεφαλὴν τῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ φίλου τῆς, μειδιῶσα αὐτῷ ὑπερήφανον καὶ ἀγέρωχον μειδιάμα, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὀρίζοντα:

— Κάτελθε εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ὦ ἥλιε! ἐφώνησε δι' ἡχρᾶς φωνῆς. Δύνασαι νὰ σκοτίσῃς τὸν κόσμον. Οὐδέποτε ὅμως θὰ φέρῃς νύκτα εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἀγνοοῦμεν καὶ τὰ ψεῦδη, ἄτινα φωτίζεις, καὶ τὰ αἰσῆ, ἄτινα κρύπτεις! Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Οὐδὲν δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μᾶς χωρίσῃ καὶ τὸ φῶς σου οὐδέποτε θὰ ἴδῃ τὸ ἄλλοτ ἡμῶν, διότι δὲν θὰ μᾶς βλέπησ ἄλλ' ἢ ἠνωμένους.

— Καὶ ἂν ἐφρευγον; τῷ εἶπεν ἡ Μιζέττη.

— Τὸ πλάσμα δὲν περιπατεῖ ἀνευ τῆς σκιάς του, Μιζέττη, θὰ σὲ ἠκολούθουν πανταχοῦ.

— Καὶ ἂν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μοὶ ἐδίδε πτέρυγας, ὅπως πεταξῶ ὡς κορδαλός; ὑπέλαθε μειδιῶσα.

— Θὰ ἔθετον τοὺς βραχιόνιάς μου περὶ τὸν τραχηλόν σου, καὶ θὰ ἐπέτιον μετὰ σοῦ.

— Καὶ ἂν ἠσθένουν; καὶ ἂν ἀπέθνησκον, Ῥονάλδε μου;

— Θά προσεκολλώμην εἰς τὸ σώμα σου καὶ ὁ αὐτὸς τάφος θά μὲς ἐκάλυπτε καὶ τοὺς δύο.

Ἡ Μιζέττη ἤρξατο γελῶσα, κροτοῦσα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας καὶ λέγουσα:

— Θάρος! Δὲν θά φύγω ἄνευ σου. Ἄν ὁ ἀρχαῖος Θεὸς μοὶ ἔδιδε πτέρυγας, θά σοὶ ἔλεγον. — Κόψε αὐτάς. Ἄν ἠσθάνομην ἐκντὴν ἀποθνήσκουσας, θά φωνάξω: — Ῥονάλδε!... θά ἔλθῃς νὰ μὲ φιλήσῃς, καὶ δὲν θά ἀποθάνω.

Τὸ λυκόφως ἤρξατο πυκνούμενον. Ἡ γέροθισαν καὶ ἠρξάνθησαν ὑπὸ τὰ δισέα φυλλώματα. Ἀπειρος χαρὰ ἐπλήρου τὰ στήθη αὐτῶν. Ἠσθάνοντο τόσοσιν καλῶς ὅτι οὐ εἰς ἀνῆκε τῷ ἐτέρῳ! Εἶχον νεύτητα, εὐτυχίαν, ἔρωτα, τί ἠδύνατο νὰ φοβήθῃσι;

Ἐν ᾧ ἔφθικον εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ Κάμπου πρὸς τὸ Ustaritz, κρότος βροντῆς ἠκούσθη κάτωθεν ἐν τῷ ἐκ γρανίτου κύκλῳ τῶν Πυρηνικῶν. Συγχρόνως πυκνὸν νέφος, μέλαν ὡς πτέρυξ ἰέρου, ἐκάλυψε τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στενοῦ τοῦ Ρονάλδου. Εἶτα ἐρυθρὰ ἀστραπή διέσχισε τὰ νέφη, ἀτίνα πρὸς στιγμὴν ἐράνασαν αἰμοβαρῆ ἐπὶ τῆς πελιδνῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ.

— Γρήγορα, γρήγορα, Μιζέττη! εἶπεν ὁ Ῥονάλδος, πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προεσυτερεῖον πρὸ τῆς καταιγίδος.

Ἡ Μιζέττη ἔρριπεν ὀπισθεν τὴν μεταξοειδῆ καὶ πυκνὴν αὐτῆς κόμην, ἣτις ἐν τῇ ζωηρότητι τῆς πορείας ἐκυλίστο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ ἀπεκριθῆ γελῶσα:

— Αἱ! καλὰ θά βραχῶμεν, ἂν εἴξωμεν πόσον τοῦτο μοῦ εἶνε ἀδιάφορον!

— Ὁχι, ὀχι, γρήγορα, γρήγορα, Μιζέττη!

— Ἀς τρέξωμεν λοιπόν, τοῦτο μὲ ἀρέσκει.

Οἱμοὶ! ἡ καταιγὶς δὲν ἠπεῖλει μόνον τὰ Πυρηνικὰ! Δὲν ἦτο μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὁ κεραυνὸς ἐποίει ἐρυθρὰς αὐλακὰς εἰς τὰ νέφη. Πιστεύοντες ὅτι ἔφευγον τὴν θύελλαν ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη, ἔτρεχον πρὸ αὐτῆς. Καὶ ἡ θύελλα αὐτὴ ἔμελλε νὰ κεραυνώσῃ δι' ἐνὸς κτυπήματος τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην τρυφερότητά, ἣτις εἶχεν ἀνοίξει ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Β'

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ κυρία Urigaray εἰσῆλθεν εἰς τὸ προεσυτερεῖον, εὐθὺς ὡς ἐσήμκων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ὀγδόη ὥρα. Ὁ ἀββᾶς Argainarats τὴν περιέμενε περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ, κροτῶν κηπουρικὴν ψαλίδαν.

— Μήπως τὰ παιδιὰ εἶνε ἐδῶ, κύριε ἱερεῦ; τὸν ἠρώτησεν.

— Οὐχι κυρία Urigaray.

— Τὸ ἀποχωρητήριο ἐν τούτοις ἐσήμανεν. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐταράχθη. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἔμενον ἔξω τόσοσιν ἀργὰ. Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ γηραιὰ γυνὴ εἴξωρον ὅτι τὰ παιδιὰ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν προστα-

σίαν πάντων. Ἄν δὲνεῖχον εἰσελθεῖ εἰσεῖτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῶσι δι' αὐτό. Θά τοὺς ἐκράτησαν νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸν ἀγρὸν τῶν Ἀδουλάδων ἢ τὸν τῶν Πευροκάβων· ἢ αὐτοὶ οὗτοι ἐλθμονήθησαν παίζοντες τὴν σφαίραν. Ὁ Ῥονάλδος ἠριθμεῖτο ἐν τούτῳ εἰς τῶν καλλίστων παικτῶν τῆς χώρας· εἶχε διδάσκαλον γεροτοπα.λ.η.καρον ἀροτρέα μαθητὴν τοῦ Curutchet, κύριοι. Μάλιστα, βεβαιῶς τὸν Curutchet τὸν βασιλέα τούτου τῆς σφαίρας.

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ γηραιὰ κυρία εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν. ἔνθα ἡ Ζορέττη ἡ παιδικηγὸς, ἐτοποθετεῖ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὴν διὰ τὸ βεζικὸν τράπεζαν. Τὸ παιγνίδιον ἐξηκολούθει ἤδη ἀπὸ εἰκοσὶ λεπτῶν, διακοπὴν μόνον δι' ἐνός: αἰμὲ γελᾶς, κυρία Urigaray! — Μάλιστα δύναται τις νὰ τὸ εἶπῃ κύριε ἐφημέριε! » Ὅτε αἰφνης θόρυβος κωδωνίσκων καὶ δαιμονισμένησιν κάλπασμα ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ ἱερεὺς ἠγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Θεέ μου, ἐψιθύρισε, τίς ἔρχεται εἰς Ustaritz ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ;

Παραχρῆμα σχεδόν, μέγας θόρυβος ἀκούεται καὶ ὄχημα σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας τοῦ προεσυτερείου. Ὁ ἀββᾶς Argainarats δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ. Δι' αὐτὸν λοιπόν ἦτο ἡ ἐπίσκεψις. Δύο λεπτὰ ὕστερον ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγεται καὶ πεντηκοντούτης τις ἀνὴρ ὑψηλότατος, λεπτὸς μᾶλλον ἢ ισχνός, ἔχων τὸ πρόσωπον λεῖον, περιβαλλόμενον ὑπὸ μακρῆς κόμης, προσέρχεται βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ ὡς ἰεράξ. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ παρετήρει τις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, ἦτο ἡ κιτρίνη αὐτοῦ οὐλώδης μορφὴ καὶ οἱ ὡς πυλὶκα πλατεῖς αὐτοῦ ὀδόντες. Μακρὸς ἐπενδύτης πίπτων μέχρι γονάτων τὸν ἐκάλυπτε, καὶ διὰ λαϊμοδέτην ἔφερε περιτραχήλιον κατὰ τὸ ἥμισυ λευκὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μέλαν. Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ εἶχε τι τὸ φαντασιῶδες, ὥστε ὁ ἀββᾶς Argainarats καὶ ἡ γηραιὰ φίλη τοῦ ἔμενον θεωροῦντες αὐτὸν κερηνότες, χωρὶς μηδὲν νὰ εἴπωσι.

— Δὲν εἶμαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀββᾶ Argainarats; εἶπεν, ὁ ἀγνώστος, διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ μετὰ μεγάλης ἀγγλικῆς προφορᾶς.

— Μάλιστα.... βεβαιῶς. Εἶσθι ἀληθῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀββᾶ Argainarats.... Ὁ ἀββᾶς Argainarats εἶμαι ἐγώ.

— Εἶμαι ὁ αἰδέσιμος James Thornton.

Ὁ λεπτός καὶ λειοπρόσωπος ἄνθρωπος ἐκίνησεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, προσέρωτᾶς τὸς τὸς λέξεις ταύτας: « ὁ αἰδέσιμος James Thornton », ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ ἰδίαν ἔννοιαν, πρᾶγμα τι ἐξόχως σεβαστὸν. Αἱ τὸς λέξεις « ὁ αἰδέσιμος James Thornton » ἀπετέλουν ὡς φαίνεται ἐμμελῆ ἀρμονικὴν διὰ τὸν νεωστὶ ἐλθόντα. Ἡ κυρία Urigaray ἐξηκολούθει νὰ τὸν παρατηρῆ ὡς περιεργόν τι ζῶον· οὐδέποτε εἶχε ἴδει ἄνδρα οὕτω λεπτὸν καὶ οὕτω λειοπρόσωπον. Καθ' ὅ-

σον ἀφορᾷ τὸν ἀββᾶ Argainarats, διέμεναν ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ καὶ ἡ δειλία τοῦ ἐκφυζάνουσα τὴν στενοχωρίαν τοῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀπαντήσῃ. Βεβαιῶς τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ James Thornton δὲν τῷ ἦτο ἀγνωστόν. Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς ἤκουσε τοῦτο προφερόμενον; Τέλος ὁ ξένος ἤξιώσε νὰ ἀποκριθῇ.

— Εἶμαι ὁ θεὸς τοῦ λόρδου Ῥονάλδου Hawksley, εἶπε.

Παραχρῆμα ὁ ἀββᾶς Argainarats ἐνεθυμήθη ἦτο ὁ αἰδέσιμος James Thornton, ὁ χορηγῶν τὴν ἐτησίαν διατροφήν τῷ μαθητῇ. Ὁ θεὸς τοῦ Ῥονάλδου! τὸ πᾶν ἐξηγήετο. Ὁ λειτουργὸς— διότι ἦτο λειτουργὸς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀββᾶς ἐνεθυμήθη ἤδη τοῦτο, — ἤρξατο νὰ ἰδῇ τὸν ἀνεψιὸν του. Οὐδὲν φυσικώταρον ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς προσεπάθησε νὰ λησμονηθῇ ἡ ψυχρότης τῆς πρώτης ὑποδοχῆς.

— Δίαν εὐτυχίης... ὦ λίαν εὐτυχίης ὅτι σᾶς γνωρίζω... Ἀγαπητὴ κυρία Urigaray, ὁ κύριος εἶναι ὁ θεὸς τοῦ Ῥονάλδου....

Ὁ κύριος James Thornton ἐσκιαγράφησε κίνησιν κεφαλῆς ἐλκροτάτην, εἶτα μετὰ τοῦ αὐτοῦ παγεροῦ ὕφους εἶπε:

— Μήπως ὁ ἀνεψιός μου εἶναι ἀπῶν; Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἀποτόμως ἐν μέσῳ γέλωτος δροσεροῦ καὶ ἀργυραίου, ὡς τυρῶν δὲ ἐπέπεσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Urigaray ἡ Μιζέττη φωνοῦσα:

— Ὡ! θεῖα μου, πόσον διεσκέδασα! Ὁ Ῥονάλδος καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἀς ἔλθῃ τώρα ἡ θύελλα.

Ὅπισθεν τῆς Μιζέττης ὁ Ῥονάλδος διέμενον ὄρθιος μειδιῶν· δὲν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει τὸν ξένον· ἡ Μιζέττη τὸν εἶδε πρώτῃ.

— Α! ἰδοὺ εἰς κύριος, εἶπεν.

— Εἶναι ὁ θεὸς σου, Ῥονάλδε, προσέθηκεν ὁ ἀββᾶς Argainarats.

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐποίησε βήμα τι πρὸς τὸν νεανίαν, ὅστις εἶχε διαμεινὶ ἀκίνητος, ἐν ἀπορίᾳ παρατηρῶν τὸν ἀγγλικανικὸν λειτουργὸν διὰ τοῦ ἡρέμου καὶ ὑπερηφάνου αὐτοῦ βλέμματος.

— Naί, Ῥονάλδε, ὁ θεὸς σου, τῷ εἶπε, ὁ τελευταῖος συγγενὴς σου. Μετὰ θλίψεως σοὶ ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ σου Ροβέρτου Hawksley. ἔρχομαι πρὸς ἀναζήτησίν σου. Ἐν τῷ μέλλοντι εἰσαϊομότιμος τῆς Ἀγγλίας κληρονόμος μὲς τῶν μεγαλειτέρων περιουσιῶν τῶν τριῶν βασιλείων, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐνδόξου ἡμῶν οἰκογενείας. Ὁφείλεις δὲ νὰ πενήθορῆσῃς. Ὁ Ῥονάλδος παρετήρει πάντοτε τὸν κύριον Thornton, οὐδεμία δὲ κίνησις προσέδιδε τὴν συγκίνησιν του· λαμψίς τις μόνον ἐφάνη εἰς τὸ βάθος τῶν μελάνων ὀφθαλμῶν του. Μετὰ μακρὰν δὲ σιγὴν εἶπε βραδῶς:

— Εἶναι ἀληθές, εἶχον ἀδελφόν. Ὁ Θεὸς ἄς παραλάβῃ τὴν ψυχὴν του! Πῶς ἦτο ἀδελφός μου, κύριε θεέ μου; μελάγχρους ἡ ξανθός, μοὶ ὡμοιάζει; ὅποιος ἦτο ὁ χροακτὴρ τῆς γραφῆς του σᾶς προκαλῶ; καὶ ἀπέθανεν! ἦτοι τὸ αὐτὸ αἷμα

ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας ἡμῶν καὶ ὁμῶς οὐδέποτε τὸν ἐγνωρίσα· καὶ οὐδέποτε ἠγάπησεν οὔτε ἐμέ, τὸν δευτερότοκον ἀδελφὸν του, οὔτε τὸν ἀτυχῆ μου πατέρα, ὅστις κοιμᾶται ἐγγὺς ἐδῶ, ἐν γαλλικῷ κοιμητηρίῳ, ἐν μέσῳ ξένων τάφων. Καὶ εἶσθε θεοῦ μου, σεις κύριε; Φαίνεται ὅτι εἶχον ὡσαύτως ἓνα θεῖον. Ἐχω ἐπίσης καὶ ἄλλους ἴσως συγγενεῖς; Αἰ! ἀπατήσθε! Δὲν ἔχω παρὰ μίαν μόνον οἰκογένειαν, ἐκείνην, ἣτις εἶναι ἐνταῦθα, τὰ ἀγαπητὰ ὄντα, ἅτινα μὲ ἀνέθρεψαν καὶ μὲ ἠγάπησαν. Τέλος ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανεν καλὰ, κύριε, θὰ πενηθοροήσω, καὶ θὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Ρονάλδος ὠμίλησε διὰ φωνῆς ἠρέμου ἀλλὰ πυρετώδους, ἔχων πρῶτον τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ξένον, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι εἶχε δικαίωματα ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κ. James Thornton, ἐμειδίσαεν εὐθὺς πῶς.

— Ἦσο ὁ δευτερότοκος, Ρονάλδε! δευτερότοκος καθολικός· ὁ γαμβρός μου εἶχε νυμφευθῆ ἐκ νέου, εἶχε λάβει σύζυγον καθολικὴν.

Τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ νεανίου, ἐλαφρῶς ἐχρωματίσθη.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ἀγερώχως, εἶμαι καθολικός, καθολικός, ὡς ἡ ἀγαπητὴ μου μήτηρ, καὶ μάλιστα δευτερότοκος. Δευτερότοκος! δηλαδὴ ὀλίγοντι ἦττον τοῦ κυνὸς δὲν εἶναι ἀληθές; Ἀλλὰ σήμερον τὸ πᾶν μεταβάλλεται· εἶμαι ὁμότιμος τῆς Ἀγγλίας κληρονόμος μίᾳς τῶν πρώτων περιουσιῶν τῶν τριῶν βασιλείων, καὶ ἀρχηγὸς παλαιᾶς οἰκογενείας. Καὶ ἤδη, θεῖέ μου, καταδέχεσθε νὰ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ὑπάρχω καὶ ἔρχεσθε ἴσως νὰ μὲ ζητήσητε.

— Ναί, Ρονάλδε, ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω, τῷ εἶπε· ἀποχαιρέτησον τοὺς φίλους σου, διότι ἀναχωροῦμεν.

— Ὦ! οὕτω πῶς, τόσον ταχέως;

— Μάλιστα.

Ὁ νεανίας ἐχώρησεν εὐθὺς πρὸς τὸν λειτουργόν, καὶ λαμβάνων τὸν βραχιόνά του διὰ τῆς νευρώδους αὐτοῦ χειρὸς:

— Συμπαράλαβετε πάλιν τῷ εἶπε τὴν ὁμοτιμίαν σας, τοὺς τίτλους σας, καὶ τὰ ἑκατομμύριά σας, κύριε. Δὲν θὰ λάβω ἐκ τῆς περιουσίας μου, ἢ ὅ,τι μοὶ ἀναγκασθῶ, ὅπως ζῆσω ἐνταῦθα μετ' ἐκείνης ἡν ἐξέλεξα. Ἐχω οἰκογένειαν καὶ πατρῷα τῆς ἐκλογῆς μου! Ὑπάγετε μόνος, εἰς τὴν ὁμιχλωδὴ ἐκείνην Ἀγγλίαν, ἣν δὲν γνωρίζω. Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι. Τὶ τὸ ὄφελος τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως ἀνακτόρων, ὅταν ἔχω τὰ Βασικὰ δάση μου, τὰς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολούσας πεδιάδας καὶ τὰ ὑψηλὰ Πυρηνιὰ μου καὶ τὸν εὐρὺν οὐρανὸν τὸν λαμπρόντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἤξιασε νὰ μειδιᾷ τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἀξιοπρεπὴς οὗτος μείραξ τῷ ἐφαινότο ἰδιόρυθμος· ἔδειξε τοὺς πλατεῖς αὐτοῦ ὀδόντας καὶ ἐκίνησε τὴν μακρὰν κόμην του.

— Εἶσαι ἀστείος, ἀνεψιέ μου· σὰς συγχαιρῶ ἐπὶ τῷ μαθητῇ ὑμῶν, κύριε ἄββα. Καλλίστη ἀνατροφή· θὰ ἐπιτύχῃς πολὺ ἐν Λονδίῳ, Ρονάλδε, εἶσαι ἐκκεντρικός.

Ὁ νεανίας συνέσπασε τὰς ὄφρυς.

— Οὐδέποτε ἀστείζομαι, κύριε, καὶ καταφρονῶ τὴν εἰρωνείαν. Εἶναι αὕτη ὅπλον τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀτίμων. Ἀπεφάσισα· ἰδοὺ ἡ μνηστὴ μου, ἐκείνη, ἣτις θὰ γείνη σύζυγός μου.

Ταῦτα λέγων ἐστράφη πρὸς τὴν Μιζέττην, ἣτις διέμενε περίεργος πρὸ τῆς σκηνῆς ταύτης. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶχε οὔτε τὸ ἀνῆσυχον ὕφος τοῦ ἄββα, οὔτε τὸ συγκεχυμένον τῆς κυρίας Urigaray. Ὁχι, ἦκουε διὰ τῶν δύο αὐτῆς ὄτων μετ' ἀγαλλιᾶσεως ἐκδηλουμένης ἐν τοῖς λαμπροῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς. Δὲν ἦτο ἐπὶ ματαίῳ θυγάτηρ κομφιδου. Τὸ θεατρικὸν μέρος τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης σκηνῆς τὴν ἐθελεγε· εἶτα ὁ Ρονάλδος τῇ ἐφαινότο τόσον ὠραῖος, τόσον εὐγενής, τόσον υπερέφανος! Ὅτε ἐτελειώσεν ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Τί ὠραῖα καὶ καλὰ εἶναι αὐτὰ ὅπου εἶπες, Ρονάλδε μου!

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton προσήλωσεν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ὡς ἰέρκος ὀφθαλμοὺς του.

— Ἄ! εἶνε ἡ μνηστὴ σου; ἔχεις καλαιστοησίαν, ἀνεψιέ μου! Ἀνεψιᾷ ἡ ἐξαδέλφη σας, κύριε ἄββα! ἴσως θυγάτηρ σας κυρία; προσέθηκε στραφείς πρὸς τὴν κυρίαν Urigaray.

— Οὐχί, εἶνε ἡ θεία μου, εἶπεν ἀπερισκέπτως ἡ Μιζέττη. Ἡ μαμά μου εἶνε καλλιτέχνης, εἶνε ἠθοποιός!

Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐξερράγη εἰς γέλωτα. Ἡ μέλλουσα λαίδου Hawksley θυγάτηρ γυναικίς, ἣτις εἰδεικνύτο εἰς τὸ κοινὸν ἡμίγυμος, βεβαίως, ὡς πάντα τὰ πλάσματα ταῦτα! Τοῦτο ἦτο ἀστειὸν, λίαν ἀστειὸν. Ἐκ νέου ὁ Ρονάλδος συνέσπασεν τὰς ὄφρυς. Ὁ θεὸς του ἐπκνέλαβεν ἀνευ θυμοῦ μετὰ τόνου ἀγαθοῦ παιδίου.

— Βλέπω, ἀνεψιέ μου, ὅτι ὀλίγον γνωρίζεις τὰ καθήκοντά σου. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐξουσίαν. Εἶμαι κηδεμών σου. Ἐφρόντισα νὰ ἐπικυρώσω διὰ τῆς πρεσβείας τὰ ἀφορώντά σε ἔγγραφα. Εἴτε θέλεις εἴτε μὴ, ὀφείλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσης. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλον καὶ νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ χωρὶς νὰ δοκιμάσῃς ματαίαν ἀντίστασιν. Τὸ σκάνδαλον εἶνε ἀποτρόπαιον πράγμα. Οὐαί, δι' οὗ τὰ σκάνδαλα ἔρχονται! εἶπεν ἡ Βίβλος. Καὶ περὶ ὧν καθολικός ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τοῦτο. Δύναμαι, ἂν θέλω, νὰ ζητήσω τὴν δύναμιν τῆς πολιτείας ὅπως σὲ ἀποσπάσω ἐντεῦθεν.

Ἡ κ. Urigaray ἀφῆκεν ἐκυτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ περιβοήτου κητρίνου ἀνακλίντρον, ἐκφέρουσα ἐξείας κραυγᾶς. Ὁ Ρονάλδος δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλ' ἐχώρησε πρὸς τὴν Μιζέττην, ἣτις προσέφυγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐφαινότο ὅτι ἀπειλοῦντες ἐκείνον, ἐζήτουν ἐκείνην νὰ πλήξωσι, καὶ ὀρμεμφύτως πῶς ἐζήτησε νὰ προφυλαχθῇ.

— Δὲν θὰ φύγῃς Ρονάλδε, δὲν ἔχει οὕτως; Ὑποσχέθητί μοι, ὅτι δὲν θὰ φύ-

γῃ! εἶπεν ἡ Μιζέττη, πνίγουσα τοὺς λυγμούς της.

— Οὐχί, τέκνον μου, ὁ Ρονάλδος δὲν θὰ φύγῃ, ὑπέλαβεν ὁ ἄββας Argainarats. Εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ του τὸν ἐνεπιστεύθη, καὶ μόνος ὁ πατήρ του εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν λάβῃ ὅπισω. Ἐκείνου ἀποθανόντος ὁ φίλος σου εἶναι ἐλεύθερος. Λυπηρὸν παίγνιον παίζετε, κύριε Thornton. Οὐδαί; ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ θὰ σὰς δώσῃ χεῖρα βοηθείας ἐναντίον μου. Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν, ἣν ὁ Ρονάλδος σὰς ἔδωκεν. Ἐπιστρέψατε εἰς Λονδίον, μὴ ἀποχωρίζετε ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶνται καὶ ὁ θεὸς θὰ σὰς χρεωστῇ χάριν, δι' ὅ,τι θὰ κάμετε.

— Εἶπον, κύριε ἄββα, ἐπανελάθε ψυχρῶς ὁ λειτουργός. Προσθέτω δὲ ὅτι ὁ χρόνος μου εἶνε πολὺτιμος. Ἄν ὁ νεανίας οὗτος ἐπιμένει ἐν τῇ ἀνταρσίᾳ του, θὰ προσφύγω εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ἰστοῦμαι δὲ ἐν Γαλλίᾳ, οὐχὶ πλείοτερον ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ ἐπιτροπενόμενοι ὀρφανοὶ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐξουσίας τῶν κηδεμόνων αὐτῶν.

Ὁ Ρονάλδος τὴν φορὰν ταύτην οὐδ' ἠξίωσε νὰ ἀπαντήσῃ. Περιλαβὼν διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὄσφν τῆς Μιζέττης καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ἄββα:

— Ὑπάγω εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς λαθρεμποροὺς, εἶπεν. Ὁ κ. Thornton δύναται νὰ ἔλθῃ, ἂν θέλῃ, νὰ μὲ εὕρῃ ἐκεῖ.

Καὶ σύρων τὴν Μιζέττην, ἣς τὸ δακρύβεκτον πρόσωπον ὠμοιάζε ὡς ἄγριον ῥόδον ὑγρὸν ἐκ τῆς δρόσου, ὁ μείραξ ἐξῆλθε γαλήνιος, υπερέφανος, χωρὶς νὰ προσβλέψῃ πρὸς τὸν θεῖον του.

Ἡ θύελλα ἠξάνετο ἤδη. Σφοδρὸς ἄνεμος ἔπνεε κάμπτων τὰ δένδρα, διακείων τὰς οἰκίας, διώκων τὰ μέλανα νέφη. Οἱ δύο μικροὶ ἐρασταὶ ἐβαδίζον ταχέως διερχόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ Κάμπο. Ὁ Ρονάλδος εἶχε τὴν ιδέα του. Νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσή, καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Ἴσπανίαν. Οὐδεὶς χωροφύλαξ θὰ ἐτόλμα νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἄλλως ἐν τῇ χώρῃ τῶν Βάσκων οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ λαθρέμποροι ἔζων ἐν μεγίστῃ σχέσει. Ὅταν τὰ σύνορα εἶνε τόσον πλησίον, πρέπει τις νὰ ὠφελῆται, δὲν ἔχει οὕτως; Ὁ λαθρέμπορος εἶνε πεπεισμένος ὅτι εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ δικαίωμάτος του καὶ ὁ χωροφύλαξ συμμετέχει πῶς τῆς αὐτῆς γνώμης.

Ὁ Ρονάλδος λοιπὸν οὐδὲν ἐφοβέτο. Εἶτα διετέλει ἐν μεγίστῃ ἠθικῇ γαλήνῃ. Τὸ παιδίον τοῦτο κατεῖχε ἐν ὑψίστῳ βαθμῷ τὸ αἰσθητικὸν τῆς ἀτομικῆς ἀξιοπρεπείας, ὥστε νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ ἐτόλμων νὰ ἐπιθέσῃαι χεῖρα ἐπ' αὐτόν. Προσπάθισον νὰ πείσῃς νεαρὸν ἀετιδέα, ἀπολυθέντα ἐν τῷ κενῷ, καὶ ἰπταμένον ὅπου ἡ υπερέφανος ἐλευθερία του τὸν ἀγεῖ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀλύσεις διὰ τὰ ἀποστατοῦντα ὄρνεα! Ὁ ἰδιότροπος μείραξ ἄγριος, καὶ πεπολιτισμένος συγγρόνως, οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων κωλυμάτων ἀνεγνώριζε. Ἡ φαντασία του, τραφεῖσα ἐν τῇ ὀνειροπολήσει δὲν κατενοεῖ τὴν πραγματικότητα.

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδι προηγούμενου φύλλου).

Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους ἔχει ἐπὶ τῆ ἀναρρήσει τοῦ νεαροῦ Ἄβδουλ-Ἀζίζ-ἑφέντη, περιφρονοῦσα ἤδη, ὡς ἀχάριστος ὑπήκοος τοῦ σουλτάνου, ὅστις τὴν εἶχε κυβερνήσει ἐπὶ εἰκοσι καὶ δύο ἔτη. Καὶ ὅμως ἠδύνατο νὰ λησμονηθῆ ὅτι ὁ Ἄβδουλ-Μετζίτ, ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον δεκαεξαετῆς τὴν ἡλικίαν, ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μεζίβ, ἣν εἶχε νικήσει ὁ Ἰβραὶμ-Πασσάς, ἤρξαστο ἐν τῇ κρίσιμῃ στιγμῇ τῆς πάλης μεταξύ Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνῶ ὁ Ἄβδουλ-Ἀζίζ, στηριχθὲν ἐπὶ συνθηκῶν, ἃς ἡ Εὐρωπαϊκὴ διπλωματία μέγιστος εἶχε συμφέρον νὰ διατηρῆ, εἰσήρχετο εἰς νέαν, οὕτως εἰπεῖν, ὁδόν, ὅλως κεχαρσμένην ὑπὸ τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τοῦ ἡκιστα φανατικοῦ πρωτοκόμου ἀδελφοῦ του;

Ὁ Μουσουλμάνος, φρονῶν ὅτι τὸ νὰ κλαίῃ τις τὸν νεκρὸν εἶναι προσβολὴ κατὰ τῆς μνήμης του, δὲν πενήθηρε καὶ ποσῶς δι' αὐτόν, καὶ δέχεται μετὰ ψυχρότητος τὰ συλλυπητήρια τῶν φίλων του. Ὅθεν πρώτιστα πάντων ἡ Σταμποῦλ ἐνησχολήθη περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ νέου μονάρχου τῆς ἐν τῷ Σεραγιῷ. Οἱ μέγιστοι τῶν ἐν ἀξιώμασιν, οὗς τὸ Βαϊράμιον συνεχάλει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὸν θρόνον τοῦ Ἄβδουλ-Μετζίτ, ἤλθον νὰ προσενέγκωσι τὸ σέβας καὶ τὴν λατρίαν των πρὸς τὸν Ἄβδουλ-Ἀζίζ μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν προθυμίαν.

Παρομοίᾳ τελετῇ πρὸς τὴν τοῦ χειροφιλήματος ἐγένετο ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ, εἶτα δὲ ὁ νέος σουλτάνος, περιβληθεὶς τὸν κεντητὸν μανδύαν καὶ τὸ ἀστεροφόρον φέσιον, ἀνέβη ἐπὶ τὸν κάλλιστον κέλῃτα τῶν αυτοκρατορικῶν σταύλων καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ ἀνάκτορον Βεσίκ-τάς (Διπλοκιονίου), ὅπου τὸ χαρμέριόν του εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἤδη ἀπὸ τῆς πρωίας. Αἱ δὲ γυναῖκες τοῦ πρῶην σουλτάνου εἶχον σταλθῆ εἰς Κουρού-Τσεμέ, (Ἐπροκρήνην).

Εὐθύς, ἀφ' οὗ ὁ σουλτάν Ἄβδουλ-Ἀζίζ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ παλαιοῦ Σεραγιῷ, ἤρξαστο ἡ κηδεία τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν τῇ αὐτῇ αὐλῇ τοῦ Σεραγιῷ, ἐν ἀποστάσει εἰκοσι βημάτων, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἶχον στήσει τὸν θρόνον τοῦ νέου Παδισάχ, ἐστῆσαν τράπεζαν κεκαλυμμένην μόνον δι' ἐρυθροῦ ὑφάσματος. Ἐπὶ ταύτης ἐμελλε νὰ τεθῆ τὸ φέρετρον.

Ἡ νεκρική πομπὴ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τὸ φέρετρον ἐφέρετο ἐπὶ τῶν βραχιόνων ὑπὸ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ὑπαλλήλων, ἠγοῦντο δὲ οἱ οὐλεμάδες. Τὸ φέρετρον, φθάσας τὴν πρωίαν ἐντὸς καϊκίου μετὰ εἰκοσι ζεύγη κωπῶν, ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς τραπέζης. Αἱ δεήσεις ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἐξεκίνησαν πάλιν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάν-Σελίμ, ὅπου εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ἄβδουλ-Μετζίτ πρὸ πολλοῦ ἐτοιμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἡ παρέλασις τῶν οὐλεμάδων διήρκεσε τρεῖς ὥρας.

Καθ' ἣν στιγμὴν κατεβιβάζετο τὸ φέρετρον εἰς τὴν σοροθήκην ἢ τὸν τσίβιέν, ὁ Σέιχ-οὔλ-Ἰσλάμ ἀπήγγειλε νέας δεήσεις, δι' ὧν ἐπεροκτήθη ἡ νεκρική τελετὴ.

Ὁ Ἄβδουλ-Μετζίτ εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐγγαράζωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὸ ἐξῆς ῥητόν τοῦ Κορανοῦ. «Ἐκαστος ἐνεργεῖ κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, ὁ δὲ Ἄλλὰχ γινώσκει τίς ἀκολουθεῖ τὴν εὐθιτάτην ὁδόν».

Ἄφου τὸ πλῆθος τῶν ἱερέων δισεκοπίσθη, ὁ Σέιχ-οὔλ-Ἰσλάμ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κονάκιόν του, ὅπου ἡ πρώτη εἰδησις ἦν ἔλαβεν, ἦτο ἡ τῆς καθαιρέσεώς του.

Ὁ Ἰζεδδιν-ἑφέντης οὐδόλως ἐξεπλάγη διὰ τὴν πτώσιν του ταύτην, πρὸς ἣν ἦτο παρεσκευασμένος, καὶ χωρὶς πλέον νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σπουδαίας θέσεως, ἣς εἶχε στερηθῆ, παρήγγειλε τὸ καϊκίον του ἵνα μεταβῇ εἰς Βεϊκος πρὸς τὴν ἀγαπητὴ αὐτοῦ θυγατρὶ.

Οὐδεμία συρροὴ ἐν τῷ προβαλάμῳ τοῦ Μολλά, ἐν ᾧ οὗτος πρότερον ἦτο πλήρως ἐπισκέψειν λίαν κολακευτικῶν εἰς μόνος Μουτουλμάνος ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, ἣν δὲ οὗτος ὁ Φαΐδ-Βέης.

— Ἀ! ἰδοὺ ἤλθες, ἀγαπητέ μοι σῶτερ, γενναίε φίλε, εἶπεν ὁ γέρον τεινών τὴν χεῖρα εἰς τὸν νεανίαν, ὅστις μετὰ σέβας λαβῶν ἐπέψυσε νὰ τὴν διὰ τῶν χειλέων του, σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ ἀληθὴς σύντροφος τῆς δυστυχίας καὶ αὐλικῶς τῶν δυστυχῶν; Σὲ εἶδον τὴν πρωίαν σήμερον ἀκολουθοῦντα τὴν ἐκφορὰν τοῦ ἀρίστου τῶν ὀθωμανῶν μοναρχῶν, χωρὶς νὰ φροντίσης νὰ κολακεύσης τὸν νέον σουλτάνον. Δὲν φοβεῖσαι μὴ ἐκτεθῆς ἐτι μάλλον ἐπισκεπτόμενος ἄνθρωπον ἑκπτώτον;

Ὁ νέος ἐμειδίασε περίλυπος.

— Καλῶς εἶπατε, ἐφέντη, εἶμαι ὁ αὐλικὸς τῶν δυστυχῶν ἀγαπῶ τοὺς πάσχοντας καὶ ἀφίνω ἀσμένως ἐν ἡσυχίᾳ τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν δύναμαι νὰ ὑπηρετήσω δύο αὐθέντας οὐδὲ νὰ αἰσθάνωμαι δύο ἔρωτας· πᾶσα ἡ ἀφροσύσις μου ἦτο πρὸς τὸν Ἄβδουλ-Μετζίτ, ἡ δὲ καρδίᾳ μου δὲν θέλει πάλαι ποτὲ διὰ...

Ἐνταῦθα ὁ Φαΐδ διέκοψε τὸν λόγον του, φοβούμενος ὅτι εἶχε προβῆ πολύ, καὶ δὲν ἐτόλμη νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Ἰζεδδιν-Μολλά, τόσον πολὺ ἐδειλία μὴπως οὗτος ἀναγνώσῃ τὴν διάνοιάν του. Ἐν τούτοις ὅμως τὸ πρόσωπον τοῦ Σέιχ-οὔλ-Ἰσλάμ ἐξέφραξεν ἄκραν ἐπιείκειαν, ἐξ ἧς ὁ ταλαίπωρος ποιητῆς ὠφείλει νὰ ἀρυσθῆ καλοῦς οἰωνοῦς.

— Τὸ καϊκίον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος εἶναι ἔτοιμον, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ἀγάδων εἰσερχόμενος.

— Ὑπάγω εἰς Βεϊκος, Φαΐδ-Βέη, εὐχρεστίασε νὰ με συνοδεύσῃ; ἢ προσφιλῆς μου θυγατῆρ πάσχει; ἔμαθον τὴν λυπηρὰν ταύτην εἰδησίην τὴν πρωίαν, καὶ μεταβάνω πρὸ αὐτῆς... Γινώσκω ὅπως ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τῆς Γκιούλ-Χανούμ, προσέθετο ὁ Μολλάς μετὰ μειδιάματος.

Ἰσως δὲν θέλει σᾶς ἀπαρέσει τὸ νὰ ἔλθῃτε μετ' ἐμοῦ.

— Συγγνώμην, Ὑψηλότητα, ἀπεκρίθη ὁ Φαΐδ, ὅστις δυσκόλως ἔκρυπτε τὴν ἀμηχανίαν του· ἐν ἡμέρᾳ τοσοῦτον λυπηρᾶς μὴ εἶπη τις ὅτι ἀπῆλθασα στιγμὴν εὐδαιμονίας. Θέλω μετ' οὐ πολὺ ὑπάγει νὰ μάθω περὶ τῆς τοσοῦτον πολυτίμου ὑγειας, τῆς Γκιούλ-Χανούμ... σήμερον ὅμως δὲν θέλω τολμήσει.

Ἀποχαιρέτισας δὲ ὑποκλινέστατα τὸν Ἰζεδδιν ὁ Φαΐδ-Βέης ἀνεχώρησε.

Ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς ἔμεινεν ἐνεὸς διὰ τὴν φαινομένην ταύτην ἀδιαφορίαν. Ἀγνοῶν ὁ Ἰζεδδιν τὴν πηγὴν τῆς ἀδιαθεσίας τῆς θυγατρὸς του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἄκραν ἀβρότητα τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ ἀπεμάκρυνε τὸν νέον ποιητὴν ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ πικρούτις τοῦ μόνου λυπηρᾶς ἀνκαμνήσει ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ τῇ Γκιούλ. Ὁ Φαΐδ ἠθελεν ἴνῃ ὁ χρόνος, — ὁ σκληρὸς οὗτος ἐχθρὸς τῶν κούφων ἐρώτων καὶ εὐεργετικὸς δαίμων τῶν τετραυματισμένων καρδιῶν, — ἐπιχύσῃ τὸ πρᾶντικὸν βάλσαμόν του ἐπὶ τοῦ μήπω ἐντελῶς ἐσβεσμένου πάθους, ὅπερ ἴσως ἢ-σθάνετο ἡ Γκιούλ-Χανούμ.

Εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἐσκόπει νὰ ἐπιβιβασθῆ διὰ τὴν Προῦσαν, ἵνα διέλθῃ ἐκεῖ μὴνὰ τινα. Πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃ ἐκ Σταμποῦλ, ἐνόμισε καλὸν νὰ ὑπάγῃ ν' ἀποχαιρέτισῃ τὸν Τζελάλ-Βέην, τὸν μόνον φίλον του, νῦν, ὅτε ὁ σουλτάνος δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁ Τζελάλ θὰ ἦτο ἐγγύτατα τοῦ γάμου του μετ' ὀλίγας ἡμέρας· ἐγένετο σύζυγος τῆς ἐξιδέλης του, καὶ ἡ καλοκάγχθος Ἀζίζε δὲν θὰ ἠρηεῖτο βεβαίως νὰ συνηγορήσῃ πρὸς τὴν Γκιούλ ὑπὲρ τοῦ Φαΐδ. Τὸ παράδειγμα τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας τῆς δὲν θὰ ἦτο ἐχέγγυον ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ἡ ἐξιδέλη τῆς δεχομένη τὸν Φαΐδ; Ὁ Σέιχ-οὔλ-Ἰσλάμ δὲν ἦτο πλέον ὁ πρῶτος ἀνὴρ τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους· διὰ τοῦτο δὲ ὁ ποιητῆς ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἦττον ἀνάξιον τοῦ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ νὰ γείνη σύζυγος τῆς θυγατρὸς του!

Πάντα ταῦτα τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδια, τὰ τοσοῦτον ἀβέβαια ὅσον καὶ σφοδρὰ ἐπιθυμητὰ, περιστρέφοντο ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ νεανίου, ἐνῶ ὁ ἵππος του ἐκαλπάζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἄγει εἰς Λαλελι-Τζαμί. Πλησιάζων ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρεσιδ-Μολλά, ὁ Φαΐδ-Βέης ἐξεπλάγη μεγάλως βλέπων τὰς θυρίδας ἀνευ δικτυωτῶν καὶ παραπετασμάτων καὶ τὴν θύραν ἐρημητικῶς κεκλεισμένην· τοῦτο δὲ εἰδείκνυε σαφῶς ὅτι ἡ οἰκία ἦτο ἐγκαταλελειμμένη. Ἄρα ὁ γέρον λειτουργὸς τοῦ τζαμίου εἶχεν ἀπέλθει ἐκ τῆς κατοικίας, ἐν ἧ εἶχε διέλθει πεντήκοντα ἔτη τῆς ζωῆς του;

[Ἐπειτα συνέχισα].

Κ.